

Passzívak

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 49. szám, 2017. december 8.

Bruck András nem érti, miért nem áll ki a szellemi elit a diktatúra ellen. (*Beszámoló a halott költőnek, ÉS*, 2017/48., dec. 1.) Talán ha elhinné, hogy a lét határozza meg a tudatot, könnyebb dolga lenne. Mert az általa idézett fiatal, baloldali értelmiségi, aki „ül a kávézóokban, lattét iszogat, a legújabb iPhone-ján játszik, és tesz mindenre”, legalább háromszázezer forintot keres, soha nem látott kedvezményekkel tud új lakásra befizetni, és ott szórakozik, oda utazik, ott él, ahol akar. Aligha lesz „forradalmi úton járó”. Ugyanakkor milliókra rúg azoknak a száma, akik az Orbán-uralom vesztesei, és akiknek elevenbe vágó érdekük lenne a rendszer megváltoztatása. Bruck azonban itt is mellényúl: mert nem azokra lehet számítani, akiket sért, hogy „megfelezik a rokkantnyugdíjakat, harmadolják a munkanélküli-segélyt, törvényt hoznak a nehézségekkel küzdő iskolás gyerekek ellen, az állam a létminimumnál jóval kevesebért dolgoztatja a közmunkásokat”. Hiszen a rokkantnyugdíjas – pláne, ha leminősítését megvesztegetéssel vagy megtévesztéssel érte el, és közben illegálisan dolgozik valahol – aligha fog kimenni az utcára tüntetni. A dolgozni képtelen vagy nem is akaró munkanélküli úgyszintén nem fogja tagdíjával segíteni az ellenállószervezeteket. A szociális segélyen élő, gyermekét iskolába se küldő kisebbségi aligha látja át a szervezkedés értelmét, ahogy a közmunkás sem tipikus példája az öntudatos dolgozónak. Az igazi bázisai a fordításnak a képzett és szorgalmas alkalmazottak lennének, akik újra és újra vesztesei a rendszernek. De nem csak 2010 óta. Mert ugyanazt a kiváltságos réteget látták maguk előtt a szocialisták irányítása alatt is, és ugyanúgy a kormányközeli körökhöz vándorolt befizetett adójuk nagy része, és ugyanúgy megtorlatlan maradtak az egyáltalán kiderült nagy lenyúlások. Amíg ennek alternatíváját számukra egyetlen párt sem tudja felmutatni, bizonyára ők is passzívak maradnak.